

PASAULINIO BESTSELERIO HIPNOTIZUOTOJAS
AUTORIAUS NAUJAS ROMANAS

KEPLER

TRIUŠIŲ MEDŽIOTOJAS

Labiausiai laukiamas Švedijos detektyvų šedevras,
kuris prikaustys Jus berniegei nakčiai...

KEPLER

TRIUŠIŲ MEDŽIOTOJAS

Romanas

Iš švedų kalbos vertė
NADEŽDA MAEKI

BUVO ANKSTYVAS RYTAS, lygus pakrantės vandens paviršius blizgėjo lyg poliruotas plienas. Visos prabangios vilos buvo nugrimzdusios į naktinį miegą, bet per aukštas tvoras ir medžių šakas blykčiojo baseinai ir lauko šviestuvai.

Girtas vyras vinguriavo keliu palei pakrantę rankoje nešdamas vyno butelį. Jis sustojo priešais baltą namą, kurio ilgas stiklo fasadas žvelgė į įlanką. Vyras labai atsargiai pastatė butelį vidury kelio, peržengė griovį, perlipo juodą geležinę tvorą ir įžengė į kiemą.

Siūbuodamas jis nuėjo veja, netvirtai sustojo ir įsispoksojo į didžiulius langus, į verandos šviestuvų atspindžius juose ir į tamsias namo viduje esančių baldų formas.

Jis priėjo arčiau, pamojavo pusės metro aukščio porcelianiniam sodo nykštukui, nuslinko aplink, užkliuvo už verandos slenksčio, kluptelėjo ir vėl stojosi ant kojų.

Baseino vanduo švytėjo lyg žydro stiklo luitas.

Vyras netvirtai atsistojo prie krašto, atsisegė kelnų užtrauktuką ir ėmė šlapintis į baseiną, kiek vėliau netvirtai nušlitiniavo prie tamsių mėlynų lauko baldų ir paleido čiurkšlę ant pagalvių, fotelių ir apvalaus stalo.

Šlapimas garavo vėsiam ore.

Vyras užsisegė kelnes ir pažvelgė į baltą triušį, kuris šoktelėjo per veją ir dingo po krūmu.

Šypsodamasis jis grįžo prie namo, praėjo šalia verandos durų, atsirėmė į lentą, žengė ant vejų, stabtelėjo ir atsisuko.

Aptemdytos smegenys stengėsi suvokti tai, ką jis pamatė.

Į jį spoksojo juodais drabužiais apsirengęs žmogus keista veido forma.

Tas žmogus stovėjo arba tamsiame name, arba lauke – ir tai buvo jo atspindys.

Penktadienis, rugpjūčio dvidešimt šeštoji

IŠ TAMSAUS DANGAUS lėtai lašnojo silpnas lietus. Matinė pas-tatų šviesa siekė trisdešimties metrų aukštį virš stogų. Vėjo nebuvo ir apšviesti lašai lyg miglotas skliautas aprėpė visą Djursholmą.

Visai šalia blizgaus Germanijos įlankos vandens stovėjo didžiulė vila.

Šiuo metu jos viduje jauna mergina atsargiai lyg žvėris tykino la-kuotu parketu ir persišku kilimu.

Jos vardas Sofija Stefanson.

Iš nerimo ji įsidėmėdavo kiekvieną smulkmeną.

Ant sofos porankio gulėjo juodas nuotolinio valdymo pultelis. kažkas apklijavo jį permatoma lipniaja juosta, kad dangtelis laiky-tųsi savo vietoje virš baterijų. Ant stalo buvo matomi šviesūs apva-lūs stiklinių pėdsakai. Didžiulio kilimo kutuose buvo įsivėlęs senas pleistras.

Sofijai už nugaros sugirgždėjo grindys, lyg kas sektų paskui ją per kambarį.

Ant aukštų kulkšnių ir raumeningų blauzdų liko vandens lašai nuo šlapio akmenimis dengto tako. Jos kojos vis dar buvo ištreni-ruotos, nors ji metė futbolą prieš dvejus metus.

Rankoje Sofija gniaužė ašarinių dujų balionėlį – slėpė nuo jos laukusio vyro. Mergina kartojo sau, kad pati pasirinko ir nori čia būti. Kad valdo situaciją.

Duris atidaręs vyras stovėjo prie fotelio ir begėdiškai sekė ją žvilgsniu.

Sofijos veido bruožai simetriški, tačiau skruostai jaunatviškai putlūs. Ji buvo apsilvilkusi mėlyna suknele apnuogintais pečiais. Nuo kaklo iki krūtinės leidosi eilė mažųjų medžiaga apsiūtų sagučių. Dažnai pulsuojančioje kaklo duobutėje daužėsi auksinė širdelė ant grandinėlės.

Sofija žinojo, kad gali atsiprašyti ir paaiškinti, jog prastai jaučiasi ir turi grįžti namo. Jis susierzintų, bet susitaikytų.

Prie fotelio stovėjęs vyras žvelgė į ją su liūdnu alkiu, nuo kurio jai iš baimės susuko pilvą.

Staiga merginai pasirodė, kad jau buvo mačiusi šį vyrą anksčiau, kad jis yra koks nors aukšto rango vadovas, praėjęs pro šalį kurioje nors darbovietėje, arba kurio nors iš buvusių klasės draugų tėtis.

Sofija sustojo netoli nuo jo, nusišypsojo ir pajuto dažnus savo širdies dūžius. Ji ketino laikyti atstumą tol, kol įsidėmės vyro balso toną ir judesius.

Iš jo rankos, įsikibusios į fotelio atlošą, nebuvo matyti jokių pykčio požymių, nagai buvo sutvarkyti, o lygus vestuvinis žiedas nutrintas ilgų santuokos metų.

– Gražus namas, – pagyrė Sofija ir patraukė nuo veido blizgančią plaukų sruogą.

– Ačiū, – atsakė vyras, paleisdamas fotelį.

Jam negalėjo būti daugiau penkiasdešimties, bet judėjo kažkaip sunkiai ir niūriai, lyg senas žmogus savo sename name.

– Atvažiavai taksi? – paklausė vyras ir sunkiai nurijo seiles.

– Taip, – atsakė Sofija.

Vėl tapo tylu, gretimame kambaryje švytuoklė du kartus trum-
pai ir garsiai žvangtelėjo.

Nuo vazoje stovėjusios išsiskleidusios lelijos tyliai nubiro šafrano
raudonumo žiedadulkės.

Sofija gana anksti suvokė, kad ją jaudino seksualios situacijos.
Jai patiko įvertinimo ir išskirtinumo jausmas, bet iš tikrųjų niekada
nieko nebuvo įsimylėjusi.

– Ar buvome susitikę anksčiau? – paklausė ji.

– Nebūčiau to pamiršęs, – atsakė vyras ir be džiaugsmo nusišyp-
sojo.

Žili vyro plaukai buvo ploni, sušukuoti ant pakaušio. Atsipalai-
davęs veidas šiek tiek blizgėjo, ant kaktos ryškėjo gili raukšlė.

– Kolekcionuoti meno kūrinius? – paklausė Sofija, linktelėdama
sienos link.

– Domiuosi menu, – atsakė vyras.

Jo šviesios akys stebėjo merginą pro akinius raginiais rėmeliais.
Sofija atsisuko, įsikišo ašarinių dujų balionėlį į rankinę ir priėjo prie
didžiulio paveikslu auksiniu rėmu.

Vyras žengė prie jos, sustojęs šiek tiek per arti ir iškvėpė per nosį.
Sofija krūptelėjo jam pakėlus ranką kažką parodyti.

– Devynioliktas amžius... Karlas Gustafas Helkvistas, – ėmė dės-
tyti jis. – Mirė jaunas, gyveno sunkų gyvenimą, daugybė kančių ir
elektros šokų... Vis dėlto jis buvo fantastiškas menininkas.

– Įspūdinga, – tyliai pasakė Sofija.

– Ir aš taip manau, – pritarė vyras ir nuėjo į valgomąjį.

Sofija nusekė jam iš paskos apimta gąsdinančio jausmo, kad yra
viliojama į lėtai veikiančius spąstus, kad durelės jai už nugaros užsi-
sklendžia mieguistai lėtu tempu ir kad dideli krumpliaračiai sukda-
miesi centimetrą po centimetro siaurina pabėgimo kelią.

Didžiulis kambarys su eilėmis į vandenį nukreiptų langų buvo laisvai apstatytas sėdimais baldais ir blizgiomis spintelėmis.

Sofija pamatė dvi tamsiai raudono vyno taures ant ovalaus pietų stalo krašto.

– Ar galiu pasiūlyti taurę vyno? – paklausė vyras ir vėl atsisuko į ją.

– Geriau balto, jeigu yra, – atsakė mergina, baimindamasi, kad bandys ją apsvaiginti.

– Šampano? – paklausė jis, nenuleisdamas nuo Sofijos akių.

– Mielai, – atsakė ji.

– Žinoma, gersime šampaną, – pareiškė vyras.

Kai esi visiškai svetimo žmogaus namuose, susitrauki, nes kiekvienas kambarys gali virsti vilkduobe, o kiekvienas daiktas – ginklu.

Sofija mieliau rinkdavosi viešbučius, nes juose būtų galimybė prisišaukti pagalbos.

Mergina nuėjo paskui vyrą į virtuvę ir išgirdo keistą labai aukšto tono garsą. Ji negalėjo suprasti, iš kur tas garsas sklido. Atrodė, kad vyras šio garso nepastebėjo, tačiau ji stabtelėjo, atsisuko į tamsų langą ir ruošėsi kažką pasakyti, bet kažkas trakstelėjo – lyg ledukas taurėje.

– Ar esi tikras, kad nieko nėra namie? – paklausė Sofija.

Mąstė, kad jeigu kas nors atsitiktų, ji galėtų greitai nusispirti batus ir nubėgti prie lauko durų. Ji tikriausiai daug judresnė už šį vyrą – išlėkusi ir palikusi palatą ant pakabos turėtų spėti pasprukti į lauką.

Kol vyras traukė „Bollinger“ butelį iš spintelės, mergina stovėjo tarpduryje. Jis atkimšo butelį, pripylė dvi plonas blizgias taures, palaukė, kol liausis putoti, ir įpylė dar truputį, o tada nuėjo prie jos.

SOFIJA PARAGAVO ŠAMPANO, pajuto burną užpildantį skonį ir išgirdo garsų burbuliukų šnypštimą taurėje. Kažkas vėl privertė ją atsukti akis į virtuvės langų eilę. „Gal ten elnias“, – pagalvojo mergina. Lauke buvo tamsu. Atspindyje ji pamatė žėrinčius virtuvės kontūrus ir vyro nugarą. Lygų stalviršio paviršių, peilių stovą ir dubenį su citrinomis.

Vyras vėl pakėlė taurę, gurkštelėjo, o jo ranka šiek tiek sudrebėjo parodymus gestą Sofijai.

– Šiek tiek prasek suknelę, – tyliai pratarė jis.

Sofija ištuštino taurę, pažvelgė į savo lūpdažių žymes ant krašto ir pastatė ją ant stalo, o tada švelniai išnėrė iš skylutės pirmąją sagą.

– Segi liemenėlę, – pasitikslino vyras.

– Taip, – atsakė mergina ir atsegė antrą sagą.

– Kokio dydžio?

– 60 C.

Vyras stovėjo ir nužiūrinėjo į Sofiją, o ši juto, kaip pažastis graužia prakaitas.

– Kokios tavo kelnaitės?

– Žydro šilko.

– Ar galiu pamatyti?

Sofija sudvejojo, ir vyras tai pastebėjo.

– Atleisk, – greitai pasakė jis. – Ar per greitai einu prie reikalo? Taip?

– Pirmiausia turime sutvarkyti finansinius reikalus, – pareiškė mergina, stengdamasi kalbėti ryžtingai ir natūraliai.

– Suprantu, – trumpai atsakė vyras.

– Geriausia pradėti nuo...

– Tau bus sumokėta, – pertraukė jis su irzulio gaidelė balse.

Su nuolatiniais klientais dažniausiai viskas būdavo paprasta, kartais net malonu, tačiau su naujais Sofija labai nervindavosi. Ji imdavo galvoti apie viską, kas galėtų atsitikti, prisimindavo dviejų vaikų tėvą, kuris įkando jai į kaklą ir užrakino garaže Tebyje.

Sofijos skelbimai pasirodydavo svetainėse „Rožinis puslapis“ ir „Stokholmo mergaitės.se“. Beveik visi, kas į ją kreipėsi, buvo visiškai nerimti. Dažniausiai mergina gaudavo vulgarių žinučių, nuostabaus sekso pažadų, prievartos ar bausmės grasinimų.

Prieš pradėdama susirašinėti Sofija visada klausydavosi intuicijos. Šis laiškas pasirodė gražiai parašytas ir gana konkretus, tačiau nebuvo nepagarbus. Vyras pasivadino Viliu, turėjo slaptą telefono numerį ir prabangaus rajono adresą.

Trečiajame laiške jis paaiškino, ką norėtų padaryti su Sofija ir kiek pasiruošęs už tai sumokėti.

Jai tai pasirodė įtartina.

Jeigu kas nors yra per gerai, kažkas ne taip. Šiame pasaulyje laimingi loterijos bilietai nekrenta iš dangaus, o net jei taip ir būtų, geriau praleisti fantastišką sandėrį, negu rizikuoti.

Ir visgi ji čia.

Vyras grįžo ir ištiesė Sofijai voką. Ji greitai suskaičiavo pinigus ir įsidėjo į rankinę.

– Ar užteks, kad parodytum kelnaites? – paklausė jis.

Mergina nedvejodama nusišypsojo, abiem rankomis suėmė suknelę ir lėtai pakėlė ją virš kelių. Suknelės kraštas šnarėdamas glostė pėdkelnių nailoną ant šlaunų. Sofija sustojo ir pažvelgė į vyrą.

Tas nežiūrėjo jai į akis, tik spoksojo į jos tarpkojį, kol ji dvejodama kėlė suknelę iki liemens. Kelnaičių šilkas blizgėjo lyg perlamutras po šviesiomis pėdkelnėmis.

– Ar nusiskutai? – paklausė vyras kiek užkimusiu balsu.

– Nuvaškavau.

– Visiškai?

– Taip, – trumpai atsakė Sofija.

– Turbūt skaudėjo? – pasidomėjo vyras.

– Galima priprasti, – linktelėjo mergina.

– Kaip ir prie daugybės dalykų gyvenime, – sušnabzdėjo tas.

Sofija vėl paleido suknelę ir išlygindama medžiagą ant šlaunų pasinaudojo proga nusišluostyti prakaitą nuo rankų.

Net ir gavusi pinigų, ji vėl pradėjo nervintis.

Galbūt dėl tokios didelės sumos.

Šis vyras sumokėjo penkis kartus daugiau už bet kurį ankstesnį klientą.

Laiške jis paaiškino, kad sumokės papildomai už diskretiškumą ir ypatingą norą, bet visgi suma viršijo visas normas.

Kai jis parašė jai ir papasakojo, ką norėtų padaryti, tai neatrodė labai pavojinga.

Sofija prisiminė vyrą išsigandusiu žvilgsniu, kuris apsilvilko savo mamos apatiniais ir reikalavo, kad mergina įspirtų jam į tarpkojį. Jis sumokėjo už tai, kad nusišlapintų ant jo, kol gulės ant grindų ir verks iš skausmo, tačiau ji nepajėgė, tiesiog griebė pinigus ir paspruko.

– Žmones *užveda* skirtingi dalykai, – kalbėjo Vilis kukliai šypso-damasis. – Juk nieko nepriversi... Todėl tenka mokėti, noriu pasakyti, kad nemanau, jog tau patinka tai, ką darai.

– Būna visaip, jei vyras švelnus, man gali būti malonu, – pamelavo mergina.

Žinoma, skelbimuose Sofija visada žadėdavo absoliutų diskretiškumą, tačiau visgi naudodavosi viena saugumo priemone. Namie ji laikė dienoraštį, kuriame surašydavo būsimų klientų vardus ir adresus, kad jai dingus galima būtų atsekti.

Be to, Vilis vieną kartą buvo Tamaros klientas, kol ji dar nebuvo palikusi eskorto pasaulio, ištekėjusi ir išvykusi į Geteborgą. Sofija žinojo, kad Tamara būtų parašiusi įspėjimą sekso darbuotojų forume, jeigu tas prastai elgtųsi.

– Tikiuosi, kad neatrodau tau bjaurus ar atgrasus, – pasakė vyras ir žengė žingsnį arčiau jos. – Noriu pasakyti, kad esi neįtikėtina graži ir jauna... žinau, koks pats esu, gerai atrodo, kai buvau tavo amžiaus, bet...

– Gerai atrodo ir dabar, – patikino mergina.

Sofija pagalvojo apie visus kartus, kai jai teko girdėti, kad eskorto merginos turi būti kaip psichologės, tačiau dauguma vyrų, su kuriais susitikdavo, nepasakodavo nieko asmeniško.

– Pakilkime į miegamąjį? – atsipalaidavęs pasiūlė Viliu pasiva-dinęs vyras.

SEKDAMA PASKUI VYRĄ plačiais mediniais laiptais, Sofija pajuto, kad norėtų nusišlapinti. Minkštas kilimas prie kiekvieno laiptelio buvo pritvirtintas plonais žalvario strypeliais. Ant lakuoto turėklo mirgėjo didelio sietyno šviesa.

Iš pradžių Sofija ketino dirbti tik su išskirtiniais klientais, kurie buvo pasiruošę mokėti didesnes sumas už visas naktis ir kurie norėjo draugijos vakarėliuose ar kelionėse.

Per trejus papildomo uždarbio iš eskorto metus ji buvo gavusi apie dvidešimt tokio pobūdžio darbų, bet dauguma jos klientų tenorėjo, kad jiems pačiulptų po darbo dienos prieš grįžtant namo į šeimą.

Didžiulis miegamasis buvo šviesus, jo centre stovėjo didinga dvigulė lova su gražia pilko šilko patalyne.

Žmonos pusėje gulėjo Lenos Anderson romanas ir prabangaus rankų losjono indelis, o Vilio pusėje buvo „iPad“ planšetė su pirštų antspaudais ant tamsaus stiklo.

Vyras parodė Sofijai juodos odos diržus, pritvirtintus prie lovos stulpų. Ji pastebėjo, kad tie nebuvo visai nauji, kai kurios dalys įtrūkusios, o spalvos nublukusios.

Staiga kambarys du kartus sudrebėjo ir apsisuko. Mergina pažvelgė į vyrą, bet tas atrodė visiškai ramus.

Jo lūpų krašteliuose buvo matyti baltų dantų pastos arba „Novolucol“ tablečių likučių.

Laiptai sugirgždėjo ir vyras žvilgtelėjo į koridorių, o paskui vėl atsuko akis į Sofiją.

– Turiu žinoti, kad paleisi mane, kada to panorėsiu, – paaiškino jis atsegdamas marškinius. – Turiu būti tikras, kad nebandysi manęs apiplėšti ar tiesiog nepaspruksi su pinigais.

– Be abejo, – atsakė ji.

Vyro krūtinę dengė šviesūs plaukeliai ir buvo akivaizdu, kad Sofijai matant jis stengėsi įtraukti pilvą.

Mergina mąstė, kad pririšusi jį paprašys leidimo nueiti į vonios kambarį. Jis buvo visai šalia miegamojo. Duryš buvo praviros – matė dušą prie auksine mozaika puoštos sienos.

– Noriu, kad surištum mane ir padarytum tai lėtai, nemėgstu prievartos ir grubumo, – paaiškino vyras.

Sofija linktelėjo, nusiavė batus, vėl pajuto lengvą svaigulį, bet išsitiesė, trumpai žvilgtelėjo vyrui į akis ir pakėlė suknelę iki bam-bos. Ta spragtelėjo nuo statinės elektros. Mergina užkišo nykščius už pėdkelnių krašto ir patraukė žemyn. Spaudimas aplink šlaunis dingo ir plona medžiaga lengvai susitraukė ant blauzdų.

– O gal norėtum būti pririšta? – paklausė vyras ir nusišypsojo dėl savo sumanymo.

– Ne, dėkui, – nukirto Sofija ir ėmė segtis suknelę.

– Tai gana patogu, – tarė jis, patraukdamas už vieno iš diržų.

– Aš nedarau tokių dalykų, – draugiškai paaiškino mergina.

– Nesu bandęs atvirkščiai... padvigubinčiau sumą, jei sutik-tum, – nusijuokė vyras taip, lyg ši mintis jį stebintų ir *užvestų*.

Jo siūloma suma buvo didesnė už Sofijos dviejų mėnesių uždarbį, tačiau būti pririštai pernelyg pavojinga.

– Ką pasakysi? – šyptelėjo jis.

– Ne, – pareiškė Sofija, kartu jausdama ir sąžinės graužimą, ir palengvėjimą.

– Gerai, – greitai pasakė vyras ir paleido diržą.

Diržo sagtis žvangtelėdama atsitrenkė į lovūgalio strypus.

– Ar nori, kad visiškai nusirengčiau?

– Palauk truputį, – atsakė vyras, žiūrėdamas į Sofiją keistai tiriančiu žvilgsniu.

– Ar galiu nueiti į vonios kambarį?

– Greit, – ištarė jis taip, lyg bandytų užgniaužti kvėpavimą.

Sofijos lūpos buvo keistai vėsios. Pakėlusį ranką ir pačiupinėjusi jas, mergina pastebėjo, kad vyras ėmė plačiai šypsotis.

Jis priėjo prie Sofijos, stipriai suėmė ją už smakro ir spjovė tiesiai į veidą.

– Ką darai? – aiktelėjo mergina ir pajuto, kaip smegenis užpildė šniokščiantis svaigulys.

Staiga Sofijai pakirto kojas ir ji taip smarkiai šleptelėjo ant grindų, kad įsikando liežuvį. Ji nugriuvo ant šono, pajuto kraują burnoje ir pamatė, kad stovėdamas virš jos vyras pradėjo segtis velvetines kelnės.

Mergina neturėjo jėgų šliaužti. Liesdama žandu grindis pamatė dulkėse po lova negyvą musę. Sofijos širdis daužėsi taip stipriai, kad ausyse dundėjo. Ji suvokė, kad yra kažkokiu būdu apsvaiginta.

– Nedaryk to, – atsiduso ji ir užsimerkė.

Prieš prarasdama sąmonę Sofija suprato, kad vyras greičiausiai ją nužudys, todėl ši akimirka gali būti paskutinė.